

aranyt pisiltek és habot kakáltok.
Ti vagytok nekem a láz és a vakság,
ti cukraim és gyilkos mérgeim,
tejen hízott kis rózsaszín malackák,
patkánykák, gyíkok, édes férgeim,
csiklandozzatok, ne hagyjatok árván,
takarjatok be, hogy senki se lásson,
violaszemetek legyen a lámpám,
a testetek legyen meleg kalácsom.
És hogyha majd őszén, lerongyolódva,
az ablakotokon bezörgetek,
eresszetek be rongyos ágyatokba,
az agg költőnek adjatok helyet.

*(Kosztolányi Dezső összegyűjtött versei. 2. köt. Kiad. Vargha Balázs.
Budapest, 1971. 267.)*

A zongora

(Román)

Egy kedves, vidám sárga házba,
Melynek tisztos volt a kora,
Állt megkopottan, elcsigázva,
Egy hosszú, barna zongora.
Naponta, ha leszállt az este
Sok úr e házat fölkereste
És itt táncoltak és szerettek,
Bajt, bánatot, gondot feledtek.

Míg így ledéren folyt az élet,
Csattant a csók, folyt az aszú,
A zongorán (ó nincs kimélet!)
Rágott kegyetlenül a szú.
Hát végül tönkrement egészen,
Se egy hang se szállt belőle épen.
A ház úrnője szól: ebadta!
S a zongorát másnap eladta.

A hangszer egy tisztos családba
Szűk polgárhajlékba került;
A család ifju, szép leánya
Egy alkonyon elébe ült.
Az ablak nyitva volt, kitárva,
S az ablakon át a szobába
A tavasz illatozva szállott
S vitt be tömérdek tarka álmot.

A lányka halkán és felette
Ábrándosan egy dalba kezdett,
Mert az ábrándozást szerette,
A szeme sírt, a szíve rezgett.
De csakhamar, csudák-csudája!
Az ördögadta zongorája,
Magátúl és félelmes csudásan
Kánkánba kezdett, – kéremásson

Majd húrjai közül lebegve
Leányok szállongtak ki lágyan,
Vadúl táncolva, énekelve,
Lenge ruhákban mindahányan,
Soknak lecsúszott a ruhája
És látszott mindenféle bája.
S a lányt – akinek neve Róza –
Körülzállongták csókolózva.

És gyöngéd hangon így beszéltek:
„Testvérünk az arc, a termet,
Hogy itt hervadjon, szörnyű vétek,
Nem ily komor lakásba termett.
Dobd el nehéz és rossz ruháid,
Mint Vénusz istenasszony állj itt,
Jöjj velünk vidám táncra kelve,
Játszva, kacagva, énekelve.”

A kánkán zeng a zongorábúl
És cseng és zeng a csábos ének,
Hogy Róza szinte belekábúl,
Ah, olyan kedves ez szívének.

Csodás testéről mind lehányja
Padlón terül el a ruhája.
Így vezetik a szirének
S a kedves, sárga házhoz érnek.

A lépcsőn könnyedén siet fel,
Benyit egy fényes nagy szobába,
Ott dalol – táncolni se restel –
Sok lány: földet sem ér a lába.
És félálomba, félig ébren
Róza a táncolók körében
Megáll és kész minden gyönyörre...
És köztük ott marad – örökre.

Morál:
A történetnek tanulsága:
Óh, tisztos polgári család,
Bármi költséges, bármi drága,
Csak újonnan végy zongorát.

(Fidibusz, 1910. március 7.)

A mama

SZÉP ERNŐ

Mamának több nagy lánya van.
Van köztük Stefi és van Örzsi,
Kis házukat nem éri baj,
Mert a rendőrség ellenőrzi;
A lányok jól élnek, nahát
Szeretik is a víg mamát.
S van valahol síró mamájuk,